

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania G. Sp. z o.o. z siedzibą w W., X. Sp. z o.o. z siedzibą w W.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.

z udziałem P. S.

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27
stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się X. sp. z o.o. z siedzibą w W. od wyroku
Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2019 r. oddalił apelacje wniesione przez odwołujące się G. Sp. z o.o. w W. i X. Sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 27 czerwca 2018 r., oddalającego odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 19 stycznia 2017 r. stwierdzającej, że podstawa wymiaru i składka na ubezpieczenie zdrowotne P. S. z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia u pierwszej z odwołujących się wynosi we wrześniu i październiku 2013 r. oraz w czerwcu i sierpniu 2015 r. – 0 zł i z dnia 4 maja 2017 r. ustalającej podstawę

wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne P. S. jako pracownika drugiej z odwołujących się.

Odwołująca się X. Sp. z o.o. w W. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 kwietnia 2019 r., zaskarżając ten wyrok w całości, w zakresie dotyczącym tej odwołującej się, i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 69 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego budzących wątpliwości oraz na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia.

Co do występujących w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz potrzeby wykładni przepisów prawnych skarżąca podniosła, że sprowadzają się one do oceny zasadności zakwalifikowania prac wykonywanych przez zleceniobiorcę na rzecz zleceniodawcy i odbieranych docelowo przez zleceniodawcę lub zamawiających/kontrahentów pracodawcy związanego umową o współpracę ze zleceniodawcą (w analizowanym przypadku część efektów umów cywilnoprawnych zrealizowana została przez zleceniobiorcę w istocie bezpośrednio na rzecz kontrahentów z pominięciem pracodawcy) – podmioty sektora publicznego: jednostki samorządu terytorialnego, podmioty administracji publicznej. W przekonaniu skarżącej na kanwie niniejszej sprawy wymaga jednoznacznego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ocena art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 69 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Spośród publikowanych wystąpień judykatury nie sposób bowiem doszukać się jednoznacznego rozstrzygnięcia tego zagadnienia prawnego.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, skarżąca stwierdziła z kolei, że Sąd Okręgowy naruszył przepisy postępowania i przepisy prawa materialnego opisane w zarzutach skargi „na tyle wadliwie, że skutkuje to oczywistością zarzutów i wniosków niniejszej skargi kasacyjnej”. Sąd Apelacyjny

rozpoznał natomiast apelację, przyjmując między innymi dla wszystkich spornych umów cywilnoprawnych, że stanowiły wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy, podczas gdy z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że „bezsprzecznie część spornych umów cywilnoprawnych obejmowała prace w żaden sposób niezwiązane z pracodawcą”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada też przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, oznacza to w praktyce, iż

zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Z kolei przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN, 2002, nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w

orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany. Wypada również dodać, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Natomiast skarga jest oczywiście uzasadniona wówczas, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność

będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów.

Wstępnie Sąd Najwyższy zauważa, że skarżąca łączy oczywistą zasadność swojej skargi kasacyjnej w zakresie naruszenia przepisów prawa materialnego z wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą dokonania wykładni odnoszących się do tych samych przepisów (powołanych w ramach materialnoprawnej podstawy zaskarżenia). Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu, przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Skarga kasacyjna nie może być, z kolei, uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. pośród wielu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Co do oczywistej zasadności skargi w zakresie, w jakim wniosek odwołuje się do naruszenia przepisów postępowania, Sąd Najwyższy stwierdza natomiast, że naruszenie to ma dotyczyć przepisów powołanych w podstawach zaskarżenia, a zatem art. 233 § 1 k.p.c., bo tylko ten przepis został tam powołany. Tymczasem treść oraz kompozycja art. 398³ k.p.c. wskazują, że choć generalnie dopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na podstawie naruszenia przepisów postępowania, to jednak niedopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na podstawie, którą wypełniają zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów,

których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., albowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025, z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405, czy też z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Dlatego podnoszone w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w ogóle nie mogą być rozpatrywane przez Sąd Najwyższy, a co za tym idzie twierdzenie, jakoby naruszenie tego przepisu miało powodować oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, musi być ocenione krytycznie.

Nie może uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania również sugerowane przez skarżącą występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeba wykładni art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 69 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Ta część wniosku nie zawiera bowiem jakiegokolwiek wyводу o charakterze jurydycznym, potwierdzającego wątpliwości co do prawidłowej wykładni powołanych przepisów. Nie przedstawia też własnej propozycji interpretacyjnej, poprzestając na kontestowaniu dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, z których jednoznacznie wynikało, że czynności wykonywane przez zainteresowanego w ramach zawartej z G. Sp. z o.o. umowy zlecenia w istocie były wykonywane na rzecz skarżącej będącej jego pracodawcą, gdyż to skarżąca uzyskiwała rezultaty tej pracy.

Niezależnie od tej konstatacji Sąd Najwyższy podkreśla, że wbrew stanowisku skarżącej, art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych doczekał się już pogłębionej, jednolitej wykładni, co również podważa zasadność ocenianego w niniejszym postępowaniu wniosku. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się zaś, że celem regulacji zawartej w tym przepisie jest wzmocnienie ochrony pracownika, któremu dodatkowe czynności pracodawca byłby zobowiązany powierzyć w ramach godzin nadliczbowych, a tym samym zapłacić zwiększone wynagrodzenie wraz ze składką na ubezpieczenia społeczne. Z drugiej strony ów przepis ma zapobiegać pracy na podstawie umowy cywilno-prawnej

zawartej z innym podmiotem i wykonywaniu pracy na rzecz podmiotu, z którym dana osoba zawarła umowę o pracę. Chodzi w nim również o ochronę pracowników przed skutkami fluktuacji podmiotowej po stronie zatrudniających w trakcie procesu świadczenia pracy, polegającej na przekazywaniu pracowników przez macierzystego pracodawcę innym podmiotom (podwykonawcom), którzy zatrudniają tychże pracowników w ramach umów cywilnoprawnych w ogóle nieobjętych obowiązkiem ubezpieczeń społecznych (umowa o dzieło) lub zwolnionych z tego obowiązku w zbiegu ze stosunkiem pracy (umowa agencyjna, zlecenia lub inna umowa o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu). Ten ostatni wątek ma zaś na celu zapobieganie tworzeniu spółek - córek oraz zmwom firm w celu zatrudniania tych samych osób na podstawie umów o pracę przez jedną firmę i umów cywilno-prawnych przez drugą firmę.

Przepis art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dotyczy dwóch odrębnych sytuacji. Pierwsza z nich występuje, gdy umowa prawa cywilnego wymieniona w tym przepisie została zawarta z pracodawcą, z którym jej wykonawca pozostaje w stosunku pracy. Druga natomiast wpłata podmiot trzeci, z którym pracownik zawiera umowę prawa cywilnego, wykonując jednak pracę nadal na rzecz swego pracodawcy. W tym ostatnim przypadku pracodawca jest rzeczywistym beneficjentem pracy świadczonej przez pracownika-zleceniobiorcę bez względu na to, czy w trakcie jej wykonywania pracownik pozostawał pod faktycznym kierownictwem pracodawcy i czy korzystał z jego majątku. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09 (OSNP 2010 nr 3-4, poz. 46), w konsekwencji, nawet, gdy osoba ta (pracownik) zawarła umowę o dzieło z osobą trzecią, to pracę w jej ramach wykonuje faktycznie dla swojego pracodawcy (uzyskuje on rezultaty jej pracy). Chodzi więc o przysparzanie korzyści pracodawcy, które należy czytać nie tylko jako rzeczywisty zysk już w momencie pracy pracownika, ale oceniać przez pryzmat potencjalnych zysków (spodziewanych, wysoce prawdopodobnych), jakie w niedalekiej przyszłości przyniesie praca danej osoby, nawet wówczas gdy jest to praca zespołowa, w której wyodrębnienie pojedynczego rezultatu pracy nie składa się na gotowy produkt, moduł, system (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2019 r., II UK 477/17, OSNP 2020 nr 2, poz. 16).

Określone hipotezą normy art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dwie sytuacje faktyczne, w jakich może znaleźć się osoba, do której przepis ten jest adresowany (pracownik wykonujący pracę na podstawie wymienionych umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą oraz umów cywilnoprawnych zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca jest świadczona na rzecz pracodawcy) mają równorzędny charakter z punktu widzenia skutków opisanych dyspozycją omawianej normy prawnej. Oznacza to, że konsekwencje prawne na gruncie ustawy systemowej, wynikające z realizacji takich umów, muszą być takie same, tzn. że dla celów ubezpieczeń społecznych zarówno wykonywanie pracy na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą, jak i zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca wykonywana jest na rzecz pracodawcy, jest traktowane tak, jak świadczenie pracy w ramach klasycznego stosunku pracy łączącego jedynie pracownika z pracodawcą (por. pośród wielu: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 266 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2019 r., I UK 260/18, LEX nr 2685449).

Końcowo Sąd Najwyższy zauważył i to, że przytoczony w ocenianym wniosku art. 69 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, stanowiący, że obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a i c-i (w więc między innymi osób będących pracownikami w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), powstaje i wygasa w terminach określonych w przepisach o ubezpieczeniach społecznych z całą pewnością nie wymaga wykładni, gdyż zawiera jasną i jednoznaczną regulację. Jego zastosowanie stanowi zaś pochodną przyjęcia, że dana osoba podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, w okolicznościach sprawy na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W ocenie Sądu Najwyższego, nawet pobieżna lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje z kolei, że Sąd drugiej instancji w pełni respektował taki kierunek wykładni art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przyjmując go za podstawę oceny prawnej ustalonego w sprawie stanu faktycznego, który z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. ma wiążący charakter w

postępowaniu kasacyjnym. Oznacza to, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu Sąd Najwyższy musiałby uwzględnić dokonane w sprawie ustalenia faktyczne w ramach rozpatrywania podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba merytorycznego rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.